

wahto: „Mis l— weelakumine sul alati? Ei ole kolmel päawal einest sibu wõtnud, mis peale sa jood?“

Mina wõtsin weelibu ja pakusin haige põuase keelele kastet. Sua andes nägin kolletanut naiste rahwa kaju, mis enam mure ja tõbe kurnamisel kui aastade koorma al näis närtsinud oleswad.

„Mitüma, eideke! kartaatava joogi eest,“ ütles haige kange keelega, ja ei pannud tähele et wõeras käsi teda jootnud. „Ära wäsi täna bösel mino juures, eideke, — se on sul wiimne waew —“ pikemalt ei wõinud tema sõnadest aro saada. —

Mida koe piire ligemale hing jõuab, seda enam wõerduwad silm, kõrw ja leha-tähtsus*) aeraliko asjade wahto. Seal weerewad waimo laened wailset tulewa aea poole, kust lootuse loido:tera lahtu ja lahwatanut palget punetab. Mis meile jamsimiseks näitab, wõib ehk omal kohal tõsisem olla kui meie igapäawased jutud. Uga kes oskaks surma teekäija sõnu tähendada, kus mõtete lend kõrgemale ulatab, sest et waimul kehaskust enam ei ole. Jah mõnikord näitab lugu, otsekui weniksid meie waimotiivad kehalagumisel igal silmapilgul pikemaks.

Haige püüdis wäsinut peat asemelt kergitada, ja küsis: „Kas taat ei ole kangrult tagasi tulnud? Ma lasin Jüri seie paluda, et mulle enne minikut Jumala sõna kuulutaks.“

„Wõtko pergel sino jamsi, tahtmised!“ hüüdis

* Se on: leha-tundmine.

wanamoor. — „Kes pimedal wiimasel ööl, kus hea peremees koera toast wälja ei ajaks, sulle püha Jürisi lähäb otstima. Isa läks eile enne widewiko kodunt, lubas kangrulle minna, aga l— teab, mis kangro lõime kamsfad teel tema jalgu kinitanud, et enam koe tagasi ei jõua.“

„Ema, ema!“ ütles haige haledaste — „mino silmapilgud on loetud, — ära haka lahkumise tunnil wandumisega patude koormat kosutama.“

Seda kuuldes astusin sängi ligemale ja soowisin haigega tutvustada, süüsti seisin tüki aega kahewahel ja ei teadnud, kuidas temaga jutu pidin alustama. Seal tõusis äkitsel kolin ja needmise kätatsemine ukse taga — aga et sest pikemat jutu sin ei maksa teha, tahan lähidelt niipaljo tähendada: kätatseja oli wiletsa maja peremees, kes haige tütre soowimiste sõudel nairismaa kaudu õigemad teed otsinud, nüüd silmad täis tagasi tuli. Oh kurbtuse wäärt lugu: mees ja naine weawad ühes ikes kõrtsi adra!

Läks rohkem pool tundi aega, enne kui joobnut wanamees jändamisel wäsis ja magama uinus. Naise küsimise peale asjataallitamise pärast ütles tema: kangro Jüri ei olnud kodu, ma rääkisin Else igatsemist teenole, ja tema lubas Jüri hommiko seie saata.

Rui raho majaõse tagasi tulnud, astusin teistkorda sängi ette, wõtsin haige kääst kinni, mis juba kohmetanud ja külm kui tulew säng oli. Mino katsew sõrm ei leidnud käärandmest enam weresoone tulkumist; sest mõistsin selgest, et lahkumise silmapill kaugel